

ARTISTAREN ESKUA

POTRET EGILEA-tik egotikua

ARTISTAREN ESKUA...

Jokolariak :   Artista
                  Aita
                  Haurra

Bide bazter batetan, artista bat, fantesia handirekin, margotzen ari da. Aita-seme batzu hurbitzen zaizkio.

- Aita : Errazu, Jauna, barkamendurekin... Zu omen zara aipatu didaten artista famatu hura, in nomine santian, potretak egiten dituzuna...
- Artista : Bai, Jauna, bai. Dudarik gabe !... Zure erretrato bat nahi zenuke ?...
- Aita : Ez nerea, ez.
- Artista : Haur xarmant honena ?
- Aita : Ez eta ere...
- Artista : Norena beraz ?
- Aita : Ene emaztearena.
- Artista : Ederki ! Noiz etorri behar dut zuen etxera, zure andrearen itxura hartzeko ?
- Aita : Ez duzu etxera etortzerik... (nigarrez) Gaixo Martxelina...
- Artista : Zer ? Zure andrea osasun aldetik edo,... gaizki da ?
- Aita : Gaizki baino gehiago... Hila da, hila. (Aita semeak nigarrez hipaka...).
- Artista : Barkatu Jauna... Zuen bihotz-minean parte hartzen dut.
- Aita : Milesker.
- Artista : Zure andre gaixoa, noiz hil da ?
- Aita : Duela hiru urte, Jauna... Ah ! Jite bortitza zuen baina izigarri emazte prestua zen. Ez da hala, muñu ?
- Haurra : Bai, aita.
- Aita : Xuka itzak begi horiek muñu eta zintza hadi !
- Artista : Zure andre zenaren potreta ttipi bat badukezu, ez,... modelo gisa...
- Aita : Fotografia balinbanu, ez nuke zure laguntzaren beharrik... Ez Jauna, ez dut haren fotografiarik !
- Artista : Nola nahi duzu beraz zerbait egin dezadan ?
- Aita : Nik behar ote dizut ofizioa erakutsi ?...
- Artista : Haur honek ba ote du amaren itxurarik ?
- Aita : Sendimenduz eta adimenduz dena ama da ; begitartez eta trakaz, dena ni. Ez da hala, muñu ?...

Haurra: Bai, aita !

Artista : Haste ona dugu... Baina zuk, ez duzu ahantzia, zure lagun zena nolakoa zen...

Aita : Ahantzia ?! Ba duzu burutik, ala ? Gaixo Martxelina... Bizi guzian hartaz oroituko naiz...

Artista : Nolakoa zen ? Mintza zaitez...

Aita : Ah, karaktera samina zuen, Jauna... Baina emazte gixakoa zen ! Hitz eta promes dizut, halako guti aurkituko duzula mundu hontan !

Artista : Zenbat gora zukeen ?

Aita : Zenbat gora ? Nik deabru dakita ? Ni baino pixka bat ttipiago zela uste dut... Nahiz zapata takoidunak ezartzen zituelarik emazte pozi ederra egiten zuen... Baina haren negurtzea, ez zait sekula gogoratu ere...

Artista : Bon... Beraz haren potreta burutik eta paporaino egingen dut. Horrela, ez gara enganatuko... Handia zenetz ala ttipia, ez dugu batere jakitearen beharrik...

Aita : Arrazoin duzu. Bestalde, beherekaldea ez ezarriz, hain segur, merkeago ere jalgiko naiz...

Artista : Erran gabe doa... Horiek hola, aurpegia, nolakoa zuen : biribila, ala...

Aita : Aurpegi ona, Jauna. Bai. Bere kolera bultak bazituen, besteek bezala, baina orokorki emazte biziki ona...

Artista : Aurpegia, ilargi betea bezala zuena, erronda-erronda, ala arraultzearen parekoa, bi puntetan hertsiago...

Haurra: Erronda-erronda...

Aita : Hago ixilik, hi ! Arraultzearen parekoa zuen... Bereziki konstipatua zelarik...

Haurra: Gezurra ! Gure ama ez zen sekulan konstipatua !

Artista : Eta begiak ?

Aita : Biziki erneak, Jauna.

Artista : Ez naiz harritzen ! Baina zer kolore : beltz, urdin, berde ala gaztaina koloreak ?

Aita : Pareak ba, Jauna... Biga ba zituen. Hea muñu, hi oroit haizenetz, koloreaz ?...

Haurra: Oroitzen naiz ez zituela bi begiak berdin berdinak. Lunetak behar zituela...

Aita : Luneta beltzak ezar iezaizkozu... Horrela, inork ez du deus ikusiko !

Artista : Egia... Lunetek gauza asko gordetzen dute.... Orain, sudurra...

Aita : Sudur fina zuen, biziki fina ! Denak segidan usnatzen zituen, ehiziko

zakurrak bezala !

- Artista : Bai, baina jakin nahi nuke zer sudur mota zuen : mehea, xuxena, lodia, tapala, kakola, harroa...
- Aita : Eman iezaiozu sudur plantako bat... Luneta beltzen erdi-erdian !
- Artista : Eta beharriak ?
- Aita : Bi beharri... Bai Jauna ! Begiak bezala...
- Artista : Bai, baina nolakoak ? Beharri muñunak, beharri zabalak, edo biak goiti so, xorrotx-xorrotxa, edo berdin biak beheiti so, dilingo bezala ?...
- Aita : Beharri... normalak zituen. Normalak. Eskuinetik edo ezkerretik entzuna, berehala mihi puntatik ateratzen zitzaion... Ez da hala, muñu ? Beharri normalak zituela ?...
- Haurra : Ez dizkiot sekula ikusi... Ile kuxkulatuek gordetzen zizkioten !...
- Aita : Egia handia ! Astean hiru aldiz apaintzen zituen bere ileak, eta... eni esker !
- Artista : Eta ahoa ?...
- Aita : Biziki pollita, hetsia zuelarik !
- Artista : Eta... hetsia ez zuelarik ?
- Aita : Mihi bat gaitza ! Ez zuen ixiltzerik, behin hasiz geroz ! Zer kalaka ! Baina aitortu behar dut halere, emazte ezinago gixakoa zela, bere maneran...
- Artista : Jadanik errana didazu hori... Baina jakin nahi nuke, aho handia ala ttipia zuenetz, bildua ala kefa ?
- Aita : Otoi Jauna : emaiouzu aho hori nerea bezala, sudur azpian ! Ez zaitela hor bortxa, aurpegia abtsulutiki edertu beharrez... Zen bezala aski zait... Nahikoa...
- Artista : Eta kokotsa ?
- Aita : Ba... kokots fierra zuen eta kolaspe izpi bat ere, lepo paparda haste batekin... Ez da hala, muñu ?
- Haurra : (Mudur) Ez da ene afera !
- Aita : Beha iezaiozu haur kaka-mokordo murrukurtun honi ! Non duk aitaren errespetua ? (Haurrak, erdi-gordeka mihia tiratzen dio...).
- Artista : Eta eskuak ?...
- Aita : Eskuak... arras zaluak zituen... Zifli zafla hasten zelarik, harrigarria zen, ifernuko sugearen ziztuak zituen... eta larru bat, idorra ! Baina laster pasatzen zitzaion eta orduan bildotxa irudi zuen... hain zen eztia eta goxoa...
- Artista : Ez didazu xehetasunik ematen, hea, erhi luzeak zituenetz ala laburrak ?
- Aita : Ah... ahanzten dut... Eraztun lodi bat ba zuen erhi hontan... Ezkongai ginelarik erosi nion, Ezpeletako feirian ! Oroit haiz, muñu, zer eraztun ederra zen, dena urrea...
- Haurra : Ez, aita, ez naiz batere oroit...

Aita : Oroituko hintzen bai, hik ordaindu bahio...

Haurra: Ttipiegia nintzen... (erdi nigarrez)

Aita : Bai, muñu, bai...

Artista : Horiek hola, abian eginen dizut zure andre zenaren itxura. Zaude hor ixtaño bat, minutu baten lana da... (Artista lanean serioski hasten da. Haurra hurbiltzen zaio, ikusteko...)

Aita : Martzel ! Haugi hona... Utzak jaun hori lanean aritzera...

Haurra: Ez diot trabarik egiten...

Aita : Haugi hona halere ! Zoriontsu haiz, ez, orain ikusiko bait duk ama, zen bezala, artista handi horren esku trebea dela medio ?...

Haurra: Bai, aita.

Aita : Zer den haatik, esku-aira, zinezko talendua ! Begira iezok nola ari den, ama begien aitzinean balu bezala... Biba zu, Jauna... Biba zu !

Artista : Gorri poxi bat hemendik... Hortxetan, marra beltz bat... Urdin izpi bat, la... la... xuri firfira bat matelan... la... Jaun maitea, hona egina... Mila libera duzu...

Aita : Milesker ! (Dirua emaiten dio eta potreta hartzen).

Artista : Nik zuri... (Aita-semeak potretari begiratzen diote eta nigarrez-xotinka hasten dira...)

Aita : Gaixo Martxelina !...

Haurra: Gaixo Ama...

Artista : Ez nuen uste hain ongi kausituko nuela...

Aita : (Bulta baten bururan). Jauna, horra potreta. Atxik ezazu... Sobera pena egiten dit. Gaixo Martxelina... nola kanbiatu den hiru urte barne... (Nigarrez ateratzen da semearekin).